

NIEMAND MOCHT HET WETEN

Ander werk van Greet Beukenkamp bij Clavis

De vlucht van de zeemeeuw

Mijn onvergetelijke ontvoerder

De jongen achter het masker

Voor eeuwig de jouwe

Niemand mocht het weten

Greet Beukenkamp

Niemand mocht het weten

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: verliefdheid, schaamte, misbruik

NUR 285

ISBN 978 90 448 5316 2

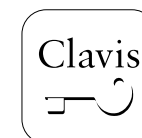
D/2024/4124/033

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.greetbeukenkamp.nl

GREET BEUKENKAMP

Proloog

Ik begrijp nog steeds niet hoe het zover heeft kunnen komen. Ik wilde het niet, maar het overkwam me gewoon.

Hoewel iedereen zegt dat het niet mijn schuld is, kan ik dat maar moeilijk accepteren. Ik had duidelijker moeten zijn. Ik had me terug moeten trekken toen het nog kon. Maar ik werd gestreeld door Simons aandacht. Ik bewonderde Barbara en ik was dol op Amber. Ik vond bij hen de belangstelling en gezelligheid die ik thuis jarenlang heb moeten missen. Steeds vaker was ik dan ook bij de burens te vinden.

Mijn ouders hadden totaal niet door wat er gaande was. Pap moedigde het contact zelfs aan. Hij mocht Simon graag. Mam zag wel dat ik veranderde, maar dat was de leeftijd, dacht ze. Ik ging me anders kleden, me anders gedragen. Alleen Martijn leek te voelen dat er iets niet klopte. Vanaf het eerste moment deed hij vreemd vijandig tegen Simon, alsof hij jaloers was. Karen mocht hem ook niet, maar ik wilde er niet van horen.

Ergens voelde ik wel dat er iets fout zat, maar ik drukte het weg. Ik kon niet meer zonder Simon, zonder de spanning als ik in zijn buurt was. Daarom vond ik altijd wel een reden om er even langs te gaan. Maar ook vroegen ze me vaak. De ene keer om op te passen, de andere keer om ergens mee te helpen of om te komen kijken naar de schommel die Simon voor Amber had opgehangen. Amber ...

Ik mis haar. Zal ik haar ooit nog zien?

Ze zijn weer teruggegaan naar Amsterdam. Simon heeft het huis waar hij zo trots op was moeten verkopen. Hij heeft het er naar gemaakt. Vanaf het begin heeft hij mij ingepakt en gebruikt. En ik heb me laten inpakken en gebruiken. Ik was erbij, en kan dus moeilijk alle schuld bij hem leggen. Waarom heb ik het niet gezien? Hoe kon ik me zo laten gaan? Was ik zo'n makkelijke prooi? Mijn gedachten draaien telkens in hetzelfde kringetje rond. Ik moet zien te achterhalen wat mijn eigen aandeel in dit alles is.

Eigenlijk is het allemaal begonnen op de dag dat de nieuwe burens arriveerden.

I

Ik werd wakker van mijn broertje, die mijn kamer kwam binnengestormd. ‘Ze zijn er! Ze zijn er!’ riep hij.

Ik keek hem slaperig aan. ‘Wie zijn er?’

‘De nieuwe burenen! Ik zag hun verhuishuiswagen de straat in komen!’

Hij sprong op en neer door mijn kamer. Zijn gestreepte ochtendjas fladderde achter hem aan.

‘Maak je me daarvoor wakker?’ vroeg ik humeurig.

‘Mam zei dat je er toch uit moest. Het is halftien.’

Verschrikt keek ik op mijn wekkerradio. Toen wist ik het weer: ik had de eerste twee uur vrij. ‘Zou jij vandaag niet naar school gaan?’ vroeg ik.

‘Nee, ik ben nog steeds ziek.’

‘Ja, dat geloof ik direct.’

‘Het is echt waar, hoor! Ik heb nog steeds vreselijke buikpijn.’ Hij legde met een dramatisch gebaar zijn handen op zijn buik en boog kreunend voorover.

‘Ach, wat vreselijk. Schoolziek,’ zei ik spottend.

Hij deed of hij me niet hoorde en keek makkend voor zich uit.

Ik sloeg het dekbed van me af en ging op de rand van mijn bed zitten. Martijn was een paar dagen ziek geweest, maar gisteren was hij alweer bijna beter. Waarom ging hij vandaag dan niet naar school? Zouden er soms weer problemen zijn? Ik hoopte van niet.

Na alle toestanden op zijn vorige school werd het tijd dat hij eindelijk een beetje rust kreeg. Mam was zo blij geweest dat er een plaats was vrijgekomen op De Zevensprong. Als het hier niet goed ging, dan ... Mijn gedachten werden onderbroken door een harde klap, als van een vrachtwagendeur die werd dichtgeslagen.

Martijn rende naar het zijraam en trok het gordijn open. ‘Ze doen de laadklep naar beneden!’ riep hij. ‘Ze gaan uitladen!’ Hij draaide zich om en met dezelfde vaart als waarmee hij was binnengekomen, rende hij mijn kamer uit, de trap af. ‘Mam, ik ga even hiernaast kijken, hoor,’ riep hij.

‘Ben je mal?’ hoorde ik haar zeggen. ‘Je bent in je pyjama!’

‘Dan ga ik me wel aankleden.’ Zijn voeten roffelden de trap weer op.

‘Daar komt niets van in,’ riep mam hem achterna. ‘Je zei net dat je nog buikpijn had. Als je niet naar school kunt, ga je ook niet naar buiten.’

‘Ik kan best naar buiten!’ schreeuwde Martijn. ‘Zo erg is die buikpijn nou ook weer niet.’

Ik hoorde hem nijdig in zijn kamer rondstampen. Dat werd weer bonje, wist ik. Snel griste ik mijn kleren bij elkaar, ging de badkamer in en zette de douche aan. Het klaterende geluid van het water zou het geschreeuw in elk geval dempen.

Toen ik beneden kwam, zat Martijn boos voor de televisie naar een programma voor kleuters te kijken. Mam was in de keuken bezig. Aan haar bewegingen kon ik zien dat ze gespannen was.

‘Ik ga naar school, hoor,’ zei ik tegen haar.

‘Zou je niet even eten?’ vroeg ze.

‘Geen tijd,’ antwoordde ik. ‘Ik haal wel wat in de kantine.’

‘Drink dan in elk geval een beker melk.’ Ze schonk er meteen een vol.

Haastig dronk ik de melk op. ‘Ik moet nu echt weg,’ zei ik terwijl ik de beker terugzette op het aanrecht.

‘Ja. Dag, tot vanmiddag.’

Ik deed de keukendeur achter me dicht en haalde mijn fiets uit de garage. Met een vaartje reed ik de oprit af en ik wilde net de weg opdraaien, toen er een man vanachter de heg tevoorschijn kwam. Ik wist hem nog net te ontwijken. Geschrokken stapte ik af.

‘Wat een haast,’ hoorde ik achter me zeggen.

Ik keek om, recht in een paar blauwgrijze ogen. ‘Sorry, ik zag u niet,’ stamelde ik.

‘Geeft niet, hoor,’ was het antwoord.

Met een vluchtige blik nam ik hem op: een gerafelde spijkerbroek, een smoezelig sweatshirt en daaronder een slank en gespierd lijf. Een van de verhuizers, begreep ik meteen. En wat voor een ...

‘We hebben nog geen kennis gemaakt, geloof ik.’ Zijn ogen gleden van top tot teen over me heen.

Als dit een poging was om me te versieren, dan was hij weinig origineel. ‘Nee, maar moet dat dan?’ reageerde ik dan ook een beetje bits.

‘Dat hangt ervan af.’ Even was er een lichte twijfel in zijn ogen. ‘Ik heb het toch goed begrepen dat jij hiernaast woont?’

‘Ja, dat klopt.’

‘Laat ik me dan even aan je voorstellen,’ zei hij, zijn hand naar me uitstekend. ‘Ik ben je nieuwe buurman.’

Ik moet hem nogal schaapachtig hebben aangekeken, want hij grinnikte. Toen drong het pas tot me door wat hij had gezegd. Over

mijn fiets heen reikend nam ik zijn uitgestoken hand aan. ‘Ik heet Simone,’ wist ik er nog net uit te brengen. Ik zag hoe er een verbaasd lachje over zijn gezicht gleed.

‘En ik heet Simon.’ Hij grinnikte. ‘Dat is ook toevallig. Simon en Simone, het lijkt wel de titel van een boek.’

Ik wist zo gauw niet wat ik daarop moest zeggen en voelde hoe ik begon te blozen. Gelukkig kwam er een verhuizer voorbij met onderdelen van een kinderbedje onder zijn armen. ‘Ik heb gehoord dat u een dochtertje hebt,’ ging ik snel op iets anders over.

Simon knikte.

‘Hoe heet ze?’

‘Amber.’

‘Leuke naam. Hoe oud is ze?’

‘Ze is een paar maanden geleden twee geworden.’

Ik keek langs hem heen het huis in.

‘Ze is bij haar oma in Amsterdam,’ beantwoordde hij mijn niet gestelde vraag. ‘Die past vandaag op haar.’

‘Gaat u haar straks ophalen?’

‘Nee, morgen. En zeg maar je, hoor,’ voegde hij eraan toe.

‘I... ik zal eraan proberen te denken.’ Waarom sta ik nu zo stom te stotteren? dacht ik geërgerd. Misschien kwam het door de manier waarop hij naar me keek.

‘Barbara en ik zijn nog weleens weg ’s avonds,’ vervolgde hij op-eens. ‘In Amsterdam hadden we altijd een vaste oppas en als die niet kon, paste Barbara’s moeder op. Maar ze vinden het allebei te ver om hierheen te komen. En als een engel uit de hemel kom jij ineens de bocht om stuiven ...’ Zijn ogen gleden even taxerend over me heen. ‘Voel jij er misschien voor om zo nu en dan op Amber te passen?’

Zijn vraag overrompelde me. 'Ja, ja natuurlijk,' wist ik ten slotte uit te brengen. 'Dat lijkt me heel leuk.'

'Uiteraard moet ik het er nog met Barbara over hebben, maar ik denk dat ze blij is dat ik iemand gevonden heb. Bovendien is een oppas zo vlak naast de deur heel erg praktisch. Als we over een paar dagen wat op orde zijn, moet je maar eens langskomen om kennis te maken.'

'Ja, dat zal ik doen.' Opeens herinnerde ik me dat ik op weg was naar school. Ik keek op mijn horloge. 'Het is al vijf over tien!' riep ik verschrikt. 'Dat haal ik nooit meer!' Ik zette mijn voet op de trapper. 'Sorry, maar ik moet er als een speer vandoor. Ik neem nog wel contact op.' Ik fietste weg. 'Doei!' riep ik over mijn schouder. Voordat ik de bocht om ging, keek ik nog even om. Simon stond nog op dezelfde plek en keek me na.

Terwijl ik zo snel als ik kon naar school fietste, bleef ik zijn gestalte voor me zien. Ik vroeg me af hoe zijn vrouw eruitzag. Ze zou ook wel knap zijn. En Amber ...?

Oppassen ... Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer zin ik erin kreeg. Bijna de helft van de kinderen in de klas had een of ander baantje. De een had een krantenwijk, de ander vulde vakken in de supermarkt. Maar oppassen wilde iedereen wel. Lekker lui onderuitgezakt op de bank zitten, een glaasje fris en een zak chips onder handbereik, de tv aan ... Een luxe baantje waar je ook nog eens geld mee verdiende. Maar eigenlijk vond ik dat niet eens het belangrijkste. Door een baantje als babysitter zou ik even kunnen ontsnappen aan de spanningen thuis. Ik verlangde soms zo naar een normaal gezin, naar een broertje waar ik me niet voor hoefde te schamen. Meteen kreeg ik weer dat schuldgevoel. Zo mocht ik niet over Martijn den-

ken. Hij kon er tenslotte ook niets aan doen dat hij zo was.

Ik was benieuwd naar Amber. Hoe zou ze eruitzien? Was ze blond, net als Simon? Speelde ze met poppen, of was ze jongensachtig en druk? Even kreeg ik het benauwd. Als ze maar niet zo was als Martijn. Maar ik stelde me gerust met de gedachte dat Amber een meisje was en meisjes waren nou eenmaal anders dan jongens. Ik probeerde me voor te stellen hoe het was als ik op haar mocht passen. Ik zou haar voor kunnen lezen en spelletjes met haar doen. Ik zou haar in bed stoppen. Misschien mocht ik haar zelfs in bad doen. Ik begon steeds enthousiaster te worden. We hadden op zolder nog een drieluik van Martijn staan en er moest ook nog ergens een poppenkast zijn.

Draaf niet zo door, Simone, zei ik tegen mezelf. Behalve met mijn broertje had ik geen enkele ervaring met kleine kinderen. Ik had nog nooit opgepast. Bovendien had Simon me waarschijnlijk ouder ingeschat. Als hij hoorde dat ik pas veertien was ...

Toen ik de school binnen kwam, liep ik recht in de armen van de conciërge. Hij keek naar de klok en daarna naar mij. 'Het schooljaar is nog maar net begonnen en je komt nu al te laat,' zei hij streng. Gelukkig liet hij me door. Ook meneer Stoffel, de biologieleerleraar, liet me ongemoeid toen ik de klas binnen sloop. Met een gefluisterd 'hoi' ging ik naast Karen zitten. Terwijl ik mijn tas uitpakte en mijn boek opensloeg, vertelde ik haar over de nieuwe burens en over Simon die me gevraagd had om op zijn dochtertje te passen. Maar Stoffeltje zei dat ik mijn mond moest houden. De rest van het uur ging een beetje aan mij voorbij. Ik was vol van de ontmoeting met Simon. Nog nooit had iemand me zo aangekeken. Zo aandachtig, zo belangstellend, alsof ik er werkelijk toe deed.

Toen ik 's middags thuiskwam, was de verhuishwagen weg. Ik zette mijn fiets in de garage en ging de keuken in. Mam schonk net de thee op. 'Hoi mam,' zei ik.

Op dat moment kwam Martijn de keuken in. 'Heb je de nieuwe burens al gezien?' vroeg hij.

'Ja,' antwoordde ik. 'Tenminste, alleen ...'

Hij liet me niet uitspreken. 'Ik heb ze door de heg gezien.' Hij giechelde. 'Ze stonden te zoenen. En hij zat met zijn handen onder haar rok.'

'Martijn!' zei mam vermanend.

Hij deed of hij haar niet hoorde. 'Ik ga weer kijken, hoor.'

'Als je dat maar laat.' Ze versperde hem de weg. 'Jij wilde dat tv-programma toch zo graag zien?' Ze keek op haar horloge. 'Dat begint nu.'

'O, ja?' Als een wervelwind rende Martijn de huiskamer in en een ogenblik later was het geluid van de televisie te horen.

'Zo, die is weer even zoet,' zei mam met dat moedeloze glimlachje van haar dat me altijd zo mateloos irriteerde.

'Is hij een beetje rustig geweest vandaag?' vroeg ik plichtmatig.

'Ja, gaat wel. Maar ik zal blij zijn als hij maandag weer naar school kan.'

'Je had hem vanmorgen anders best kunnen laten gaan. Zo ziek was hij volgens mij niet meer.'

'Nee.' Mam zuchtte. 'Maar je weet hoe hij is als de dingen anders verlopen dan hij in zijn hoofd heeft.'

Ik voorzag weer een klaagzang. 'Weet je dat ze hiernaast een dochtertje hebben?' stapte ik daarom op iets anders over. 'Ze is net twee geworden.'

'Hoe weet je dat?'

Ik vertelde van mijn ontmoeting met de buurman en dat hij me gevraagd had om op te passen.'

'Jij? Je bent nog maar veertien.'

'Bijna vijftien, hoor.' Mam wist altijd overal een domper op te zetten. 'Simon vindt me er in elk geval oud genoeg voor,' zei ik kribbig.

'Simon?'

'Ja, zo heet hij. Grappig, hè, dat we bijna dezelfde naam hebben?'

Mam ging er niet op in. 'Ik vind het een beetje voorbarig om jou zomaar als oppas te vragen,' zei ze in plaats daarvan. 'Ze kennen je helemaal niet. Je hebt geen enkele ervaring. Je ...'

'Wat maakt dat nou uit,' onderbrak ik haar. 'Ik weet heus wel hoe ik met kinderen moet omgaan. Bovendien vroeg Simon of ik binnenkort een keer langs kon komen om kennis te maken. Dan hoor ik het wel. Maar ik hoop dat het doorgaat. Ze schijnen nogal eens uit te gaan, dus als ik dan mag oppassen ...'

'En Martijn dan?' viel mam me in de rede.

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg ik geprikkeld.

'Je weet dat hij altijd om jou roept als hij niet kan slapen.'

Ik zuchtte. 'Ik kan toch niet altijd maar thuisblijven voor Martijn? Trouwens, ik mag blij zijn als ik één avond in de week mag oppassen.'

'Daar begint het altijd mee.' Mam haalde wrokkig haar schouders op. 'Je vader zou alleen op zaterdag gaan racefietsen, maar hij is nu drie keer in de week met zijn racefiets weg. Hij onttrekt zich steeds vaker aan zijn verantwoordelijkheden.'

'Wil je soms zeggen dat ik dat ook doe?' Ik gaf mam geen tijd om te antwoorden en sprak boos verder: 'Je weet dat ik bijna elke avond thuis ben. Ik ga niet naar festivals zoals sommige anderen

uit mijn klas en ik ga zelden uit.' Ik ging steeds harder praten. 'Weet je hoelang het geleden is dat ik naar de film ben geweest? Wanneer kan ik nu eens iets leuks doen 's avonds? Nooit!' beantwoordde ik mijn eigen vraag.

'Dat weet ik wel,' zei mam sussend.

'Nou dan!' Ik hees mijn rugzak weer over mijn schouder en wilde naar mijn kamer gaan.

'Wil je geen thee?' vroeg ze.

Ik deed mijn mond al open voor een venijnige opmerking, maar ik bedacht me. 'Ja,' zei ik iets vriendelijker. 'Ik kom hem straks wel halen.' Zonder verder nog iets te zeggen ging ik de trap op. Mam kon niet van me eisen dat ik altijd maar thuis zou blijven voor Martijn. Ik vond dat ik het volste recht had om mijn eigen leven te leiden, maar tegelijkertijd gaf die gedachte me ook een schuldgevoel. Mam draaide de laatste tijd bijna helemaal alleen op voor Martijn. En als ze nu nog wat afleiding had ... Maar ze ging zelden ergens heen. De meeste vriendinnen hadden het in de loop van de tijd laten afweten en die ze nog had, waren op de vingers van één hand te tellen. Jarenlang had ik ook geen vriendinnen mee naar huis durven nemen. Alleen Karen wist van Martijn.

Twee maanden geleden had ik me nog doodgeschaamd voor hem. Hij had zich op de camping weer eens zo vreselijk misdragen dat ik de mensen zag denken: dat joch moet eens goed op zijn donder krijgen. Ik hoopte dat, nu Martijn op die nieuwe school zat, hij misschien zou leren om zich wat meer te beheersen.

Ik sloot de deur van mijn kamer en mikte mijn rugzak op bed. Waar zou ik mee beginnen? Met huiswerk maken of dat vioolstuk instuderen? Ik ging voor het laatste. Martijn zat nu toch televisie

te kijken. Ik zette de bladmuziek op de standaard en opende mijn vioolkist. Hoewel ik het stuk dat ik moest instuderen best mooi vond, was ik er niet echt voor in de stemming. De problemen met Martijn zaten me dwars, bovendien drukten ze een stempel op het hele gezin. Ik ging voor het raam staan en leunde met mijn hoofd tegen het koele glas.

Negen jaar geleden kreeg mijn beste vriendin een broertje en toen ik de baby had gezien, wilde ik ook een broertje. Dus toen mam me vertelde dat ze een baby verwachtte en dat het een jongetje werd, was ik helemaal in de wolken.

Martijn was een mooie baby. Hij had prachtige donkerblauwe ogen en een enorme bos haar. Ik stond vaak over zijn wiegje gebogen om naar hem te kijken. In het begin leek er niets met hem aan de hand, alleen huilde hij veel. De dokter zei dat we ons geen zorgen moesten maken en dat het vanzelf wel over zou gaan, maar het werd alleen maar erger. Mam liep soms halve nachten met Martijntje rond, maar hij liet zich niet troosten. Ik merkte daar toen weinig van. Behalve dat de sfeer in huis verslechterde. Mam maakte dikwijls ruzie met pap en ook met mij had ze weinig geduld.

De eerste paar jaar liep mam allerlei dokters af, maar geen van hen nam haar serieus. Zelf begon ik ook te merken dat er iets met Martijn was. Hij gedroeg zich heel anders dan het broertje van mijn vriendinnetje. Als ik met hem probeerde te spelen, leek het net of hij boos op me was. Hij gooide de blokkentorentjes om die ik voor hem bouwde, smet al zijn speelgoed in het rond en wilde niet dat ik hem knuffelde. Als ik hem in mijn armen nam, leek hij te verstijven en worstelde hij zich los. Het werd erger en erger. Martijn beïnvloedde ons hele gezin met zijn onmogelijke gedrag, met zijn geschreeuw en

zijn driftbuien. Hij dreef iedereen tot wanhoop. Zelfs de juffen op de peuterspeelzaal wisten zich geen raad meer met hem. De dokter bij wie mam uiteindelijk terecht kwam, zei dat Martijn waarschijnlijk een autismespectrumstoornis heeft. Hij werd onderzocht en getest en de conclusie was dat we af moesten wachten, want hij was nog te jong om een goede diagnose te stellen. Het loste dus niets op.

En nu was Martijn bijna tien. Langzamerhand leerden we met zijn autisme omgaan, maar zo nu en dan ging het toch weer mis. Dan kreeg hij een driftaanval en gooide hij met alles wat hij maar te pakken kon krijgen. Als mam dat wilde voorkomen, probeerde hij haar te schoppen en te slaan. Tot nu toe was het haar steeds gelukt om hem in bedwang te houden totdat hij weer wat bedaard was. Maar Martijn was vreselijk sterk en het zou niet lang meer duren voor ze hem niet meer aankon. Het ergste was dat hij er niets aan kon doen. 'Het zit in mijn hersens,' zei hij weleens. 'Het is vaak zo'n rommeltje in mijn hoofd dat ik niet meer na kan denken.'

De medicijnen die hij kreeg, hielpen wel wat, maar hij wilde ze vaak niet slikken. Hij beweerde dat hij er suf van werd. Mam dwong hem soms om ze in te nemen, maar als hij de kans ertoe zag, gooide hij ze weg en dan ging het prompt weer fout. Als hij dan weer rustig was, had hij er vreselijke spijt van. Soms maakte het hem zo machteloos en intens verdrietig dat ik medelijden met hem kreeg. Hij probeerde zijn best te doen om zich als een normale jongen te gedragen, maar het lukte hem gewoonweg niet. En juist dat maakte het allemaal zo moeilijk.

Opeens zag ik bij de burens een kartonnen doos door de lucht zeilen. Hij viel op de met onkruid overwoekerde tegels van het terras. Er volgde een tweede. Ik liep naar het zijraam. Over mijn bureau

hangend zag ik hoe Simon door de balkondeur naar binnen ging. Ik bleef nog een poosje staan kijken, maar hij kwam niet meer tevoorschijn. Net wilde ik mijn agenda pakken om te kijken wat voor huiswerk ik had, toen de balkondeur weer openging. Er kwam een jonge vrouw naar buiten met een geruite plaid onder haar arm. Ze boog zich over het hekwerk van het balkon en klopte hem uit. Daarna bleef ze staan en tuurde naar de tuin beneden haar. Ik bekeek haar nieuwsgierig. Dat moest Barbara zijn. Ze had kort donker haar en een mooi profiel, maar ze was niet bepaald slank. Op dat moment kwam Simon weer tevoorschijn. Hij sloeg zijn armen om zijn vrouw heen en legde zijn kin op haar schouders. Terwijl hij naar de verwaarloosde tuin wees, zei hij iets tegen haar. Ze knikte. Blijkbaar vertelde hij hoe hij hem dacht op te knappen. Een groot grasveld in het midden en dan rondom een border met bloemen en daar in de hoek een zandbak ... Ik voelde een lichte schaamte dat ik ze zo stiekem stond te bekijken.

Barbara maakte zich los uit Simons armen, wreef met haar handen over haar bovenarmen, draaide zich om en ging naar binnen. Simon bleef nog even staan, maar volgde haar toen. Vlak voordat hij het balkon verliet, keek hij in mijn richting. Het was te laat om nog weg te duiken. Hij had me gezien. Er verscheen een spottend lachje op zijn gezicht en hij stak zijn hand op. Pas toen hij al naar binnen was, zwaaide ik terug. Met een kloppend hart ging ik op de rand van mijn bed zitten. Zou Simon gemerkt hebben dat ik al die tijd naar hen had zitten gluren? Maar dan had hij vast niet gezwaaid. Of juist wel? Om me te laten weten dat hij me had gezien. Ik schaamde me dood.